

άπεισίων γραμμήν τῶν ποικιλοσχήμαντων πάγων. Το θέαμα ἡτο πραγματικῶς ἔξοχον καὶ συχνὰ οἱ ναυαγοί, λησμονοῦντες τὴν τόσον κρίσιμον θέσιν των, ἵσταντο καὶ ἀπεθαύμαζον αὐτὸν ἐπὶ φραν πολλήν.

Ἡ ταχύτης τοῦ πλοῦ ἥλιττωθι μὲν τὴν μεταβολὴν τοῦ ἀνέμου, τώρα δὲ μόνον τὸ ρεῦμα ὅθει τὴν πλέουσαν νῆσον. Ἡτο λοιπὸν πιθανὸν ὅτι δὲν θὰ ἐπροχώρει πολὺ ἀκόμη πρὸς δυσμάς, ἀφ' οὗ ἄλλως τε ἡ θάλασσα, ἐδῶ καὶ ἔκει, μεταξὺ τῶν ὄγκοπάγων, ἡρχοις νὰ στερεοποιῆται. Συχνὰ ἡ πλέουσα νῆσος προσέκοπτε κατὰ τῶν συσσωρευμένων πάγων καὶ ἔμενεν ἀκίνητος ἐπὶ τινας ὕδρας ἄλλα κατόπιν ὁ πλοῦς ἔξηκολούθει. Ὁ πωσθῆτο προεβλέπετο στάσις λίστην προσεχής, ἡ ὅποια θὰ παρετείνετο καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα.

Τὴν 3 Δεκεμβρίου, περὶ τὴν μεσημέριαν, ὁ κύριος Σέργιος καὶ ὁ Γιάννης εἶχον μεταβῇ εἰς τὸ ἐμπροσθεν μέρος τῆς νῆσου τῶν ἡ Καγέττη ἡ Ναπολέανα καὶ ὁ Ἀλέκος τοὺς εἶχον ἀκόλουθηση, μὲ βαρέα ἐνδύματα, διότι τὸ φῦχος ἦτο δριμύτατον. Παρετήρουν μὲ προσοχὴν τὸ πάντοτε διασκεδαστικὸν θέαμα τῆς παρελάσεως; τῶν ὄγκοπάγων, μὲ τὰ παράδοξα σχήματα, τὰς συγκρύσεις τῶν καὶ τὰς αἴρνηδιους ἀνατροπὰς ἐνίων αἱ βάσεις τῶν ὅποιων ἐφείρουτο κάτωθεν καὶ ἔχαγον οὕτω τὴν ἴσορροπίαν.

Ἐξαίρηντος ὁ ὄγκοπάγος, ὁ ὅποιος εἶχε προσκοληθῆ πρὸς δύο ἡμέραν, ἔταλαντεύθη, ἀνετράπη, καὶ ἐν τῇ πτώσει του ἔθραυσε μέγα τεμάχιον ἐκ τῆς νῆσου τῶν.

Ολοι ὁ πισθοχώρησαν ὅρμητικῶς, διὰ νὰ μὴ παρασυρθοῦν. ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἄλλα σχέδια συγχρόνως ἀντίκησαν κραυγαῖς:

«Ἐδεῦ!... βοήθεια!... Γιάννη!...»

Ἡτο ἡ Καγέττη. Βύρσικετο ἐπὶ τοῦ τεμάχιου, τὸ ὅποιον εἶχε ἀποσπασθῆ καὶ παρεσύρετο...

«Καγέττη!... Καγέττη!... ἀνέκραξεν ὁ Γιάννης.

— Γιάννη!... Γιάννη!... ἐπανέλαβε διὰ τελευταῖαν φορὰν ἡ νεαρὰ Ἰνδή.

Ἀκούσαντες τὰς κραυγὰς ταύτας προστέρεξαν ὁ Κασκαμπέλ καὶ ἡ Κορνηλία. Καὶ ἴσταντο ἔκει μετὰ τῶν ἄλλων ἐντρομοὶ, κατάπληκτοι, μὴ γνωρίζοντες τί νὰ κάμουν διὰ νὰ σώσουν τὴν δυστυχῆ ἔκεινην.

Τὴν στιγμὴν ἔκεινην τὸ τεμάχιον τοῦ πάγου ἐπλησίασεν εἰς ἀπόστασιν πέντε ἡ ἕξ ποδῶν. Ὁρμησε τότε ὁ Γιάννης, καὶ πρὶν προφέρασθη κανεὶς νά τον κρατήσῃ, δι' ἐνὸς ἀπληπισμένου πηδήματος, εὐρέθη πλησίον τῆς Καγέττης.

«Παιδί μου!... παιδί μου!... ἀνέκραξεν ἡ Κορνηλία.

Ἄδυντον νὰ τοις δώσουν βοήθειαν. Τὸ τεμάχιον ἀπεμαχρύνθη πάλιν καὶ

ταχέως ὁ Γιάννης μὲ τὴν Καγέττην ἐξηφανίσθησαν ἐν τῷ μέσῳ τῶν πλεόντων πάγων. Μετ' ὅλιγον οὔτε αἱ φωναὶ τῶν ἡκούοντο.

Μετὰ μακρὰς ὥρας ματαίας προσδοκίας, δὲτε ἐπῆλθε τὸ σκότος πυκνότατον, ὁ Σέργιος, ὁ Κασκαμπέλ, ἡ Κορνηλία καὶ τὰ τέκνα τῶν ἐδέσθησαν, προηγουμένων τῶν κυνῶν.

Μετὰ μακρὰν πορείαν ἐπὶ τοῦ πάγου ἐκείνου τοῦ σκληροῦ ὡς γρανίτης, διέκρινον τέλος πρὸς δυσμάς μικρὰν χιουμοσκεπῆ ἔκτασιν, ἐπὶ τῆς ὅποιας ἐφαίνοντο μελάνια τινα σημεῖα.

Ἐστευσαν ἴστε τὸ βῆμα καὶ ἐπλησσοῦσαν. Τὰ μελανὰ ἔκεινα σημεῖα — ὡς ἐθελίωσε πρῶτος ὁ μικρὸς Ἀλέκος, — ἦσαν ἄνθρωποι, καὶ δύο ἢξε αὐτῶν τοὺς ἔκκριμον γεύματα νὰ σπεύσουν...

«Γιάννη!... Καγέττη!» ἀνέκραξε τρέχων ὅπισθι τοῦ Βάγκραμ καὶ Μαρέγκου.

Ἡτο πραγματικῶς ἡ Καγέττη καὶ ὁ Γιάννης, σῶοι καὶ ὑγιεῖς...

Δὲν ἦσαν δύμας μόνοι. Ὁμιλος ιθαγενῶν τοὺς περιεστοίχιζε καὶ οἱ ιθαγενεῖς οὗτοι ἦσαν οἱ κάτοικοι τῶν νήσων. Λιαχώφ.

πὲλ περιχαρῆς. 'Αφ' οὐδὲ θάλασσα δῆλη ἐπάγωσεν, ἃς τρέψαμεν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ Γιάννη, καὶ τῆς Καγέττης.

— 'Εμπρόδει!' εἶπεν ὁ κύριος Σέργιος.

Ἡ φύλαξις τῆς Εὐδρόμου οὐδὲ μόνον τὸ ρεῦμα ὅθει τὴν πλέουσαν νῆσον. Ἡτο λοιπὸν πιθανὸν δὲν θὰ ἐπροχώρει πολὺ ἀκόμη πρὸς δυσμάς, ἀφ' οὗ ἄλλως τε ἡ θάλασσα, ἐδῶ καὶ ἔκει, μεταξὺ τῶν ὄγκοπάγων, ἡρχοις νὰ στερεοποιῆται. Συχνὰ ἡ πλέουσα νῆσος προσέκοπτε κατὰ τῶν συσσωρευμένων πάγων καὶ ἔμενεν ἀκίνητος ἐπὶ τινας ὕδρας, ἐνῷ οἱ σκύλοι ἔγαγύζοντο ὁρηταίς!

Μετὰ μακρὰν πορείαν ἐπὶ τοῦ πάγου ἐκείνου τοῦ σκληροῦ ὡς γρανίτης, διέκρινον τέλος πρὸς δυσμάς μικρὰν χιουμοσκεπῆ ἔκτασιν, ἐπὶ τῆς ὅποιας ἐφαίνοντο μελάνια τινα σημεῖα.

Ἐστευσαν ἴστε τὸ βῆμα καὶ ἐπλησσοῦσαν. Τὰ μελανὰ ἔκεινα σημεῖα — ὡς ἐθελίωσε πρῶτος ὁ μικρὸς Ἀλέκος, — ἦσαν ἄνθρωποι, καὶ δύο αὐτῶν τοὺς ἔκκριμον γεύματα νὰ σπεύσουν...

«Γιάννη!... Καγέττη!» ἀνέκραξε τρέχων ὅπισθι τοῦ Βάγκραμ καὶ Μαρέγκου.

Ἡτο πραγματικῶς ἡ Καγέττη καὶ ὁ Γιάννης, σῶοι καὶ ὑγιεῖς...

Δὲν ἦσαν δύμας μόνοι. Ομιλος ιθαγενῶν τοὺς περιεστοίχιζε καὶ οἱ ιθαγενεῖς οὗτοι ἦσαν οἱ κάτοικοι τῶν νήσων. Λιαχώφ.

(Ἐπειτα συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΥΤΕ ΖΟΥΡΑΗ, ΟΥΤΕ ΖΟΥΔΗ, ΆΔΔΑ ΙΟΥΔΑ

·Αγαπητοῖ μονού,

Δὲν θάρχίσω μ' ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ — δὲν θὰ σας συστήσω νὰ μὴ τρίβετε τοὺς ὄφθαλμούς σας, ἐνῷ θὰ με ἀναγινώσκετε σύμμερον. Τὰ πράγματα εἰνε τόσον ἐπιτηδειακά καὶ ἀνέλπιστα, ώστε τὸ καλλίτερόν που ἔχω νὰ κάμω εἰνε... νά σάς τα διηγηθῶ μὲ τὴν σειράν.

·Ω, πόσον ήσαν δυστυχεῖς οἱ Κασκαμπέλ!

Δὲν θάρχίσω μ' ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ — δὲν θὰ σας συστήσω νὰ μὴ τρίβετε τοὺς ὄφθαλμούς σας, ἐνῷ θὰ με ἀναγινώσκετε σύμμερον. Τὰ πράγματα εἰνε τόσον ἐπιτηδειακά καὶ ἀνέλπιστα, ώστε τὸ καλλίτερόν που ἔχω νὰ κάμω εἰνε... νά σάς τα διηγηθῶ μὲ τὴν σειράν.

·Ω, πόσον ήσαν δυστυχεῖς οἱ Κασκαμπέλ!

Δὲν θάρχίσω μ' ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ — δὲν θὰ σας συστήσω νὰ μὴ τρίβετε τοὺς ὄφθαλμούς σας, ἐνῷ θὰ με ἀναγινώσκετε σύμμερον. Τὰ πράγματα εἰνε τόσον ἐπιτηδειακά καὶ ἀνέλπιστα, ώστε τὸ καλλίτερόν που ἔχω νὰ κάμω εἰνε... νά σάς τα διηγηθῶ μὲ τὴν σειράν.

·Ω, πόσον ήσαν δυστυχεῖς οἱ Κασκαμπέλ!

Δὲν θάρχίσω μ' ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ — δὲν θὰ σας συστήσω νὰ μὴ τρίβετε τούς ὄφθαλμούς σας, ἐνῷ θὰ με ἀναγινώσκετε σύμμερον. Τὰ πράγματα εἰνε τόσον ἐπιτηδειακά καὶ ἀνέλπιστα, ώστε τὸ καλλίτερόν που ἔχω νὰ κάμω εἰνε... νά σάς τα διηγηθῶ μὲ τὴν σειράν.

·Ω, πόσον ήσαν δυστυχεῖς οἱ Κασκαμπέλ!

Δὲν θάρχίσω μ' ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ — δὲν θὰ σας συστήσω νὰ μὴ τρίβετε τούς ὄφθαλμούς σας, ἐνῷ θὰ με ἀναγινώσκετε σύμμερον. Τὰ πράγματα εἰνε τόσον ἐπιτηδειακά καὶ ἀνέλπιστα, ώστε τὸ καλλίτερόν που ἔχω νὰ κάμω εἰνε... νά σάς τα διηγηθῶ μὲ τὴν σειράν.

·Ω, πόσον ήσαν δυστυχεῖς οἱ Κασκαμπέλ!

Δὲν θάρχίσω μ' ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ — δὲν θὰ σας συστήσω νὰ μὴ τρίβετε τούς ὄφθαλμούς σας, ἐνῷ θὰ με ἀναγινώσκετε σύμμερον. Τὰ πράγματα εἰνε τόσον ἐπιτηδειακά καὶ ἀνέλπιστα, ώστε τὸ καλλίτερόν που ἔχω νὰ κάμω εἰνε... νά σάς τα διηγηθῶ μὲ τὴν σειράν.

·Ω, πόσον ήσαν δυστυχεῖς οἱ Κασκαμπέλ!

Δὲν θάρχίσω μ' ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ — δὲν θὰ σας συστήσω νὰ μὴ τρίβετε τούς ὄφθαλμούς σας, ἐνῷ θὰ με ἀναγινώσκετε σύμμερον. Τὰ πράγματα εἰνε τόσον ἐπιτηδειακά καὶ ἀνέλπιστα, ώστε τὸ καλλίτερόν που ἔχω νὰ κάμω εἰνε... νά σάς τα διηγηθῶ μὲ τὴν σειράν.

·Ω, πόσον ήσαν δυστυχεῖς οἱ Κασκαμπέλ!

Δὲν θάρχίσω μ' ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ — δὲν θὰ σας συστήσω νὰ μὴ τρίβετε τούς ὄφθαλμούς σας, ἐνῷ θὰ με ἀναγινώσκετε σύμμερον. Τὰ πράγματα εἰνε τόσον ἐπιτηδειακά καὶ ἀνέλπιστα, ώστε τὸ καλλίτερόν που ἔχω νὰ κάμω εἰνε... νά

στασις είνε τοικύτη, ωστε νάπαιτη ἐπίσημον⁶ ἐπιστολὴν καὶ πρὸς αὐτά, διαν παραδείγματος χάριν θέλωμεν νά τα συγχαρῶμεν διὰ κανένεν εὐτύχημα ή νά τα συλλυπηθῶμεν διὰ κανένεν δυστύχημα. Β') τὰς ἐπιστολὰς ἔκεινας, τὰς ἐντελῶς φιλικὰς καὶ οἰκεῖας, τὰς διόπιας ἀπευθύνομεν πρὸς τοὺς στενοὺς συγγενεῖς μας, τοὺς ἀγαπητούς μας φίλους, ως είνε π.χ. αἱ πρὸς τὴν «Διάπλασιν» ἐπιστολαὶ σας.

Οσάκις σᾶς παρουσιασθή ἡ ἀνάγκη νὰ γράφετε ἐπιστολὴν τοῦ πρώτου εἴδους, ἐνθυμηθῆτε α') διὰ ἡ ἐπιστολὴ πρέπει νά είνε σύντομος διὼ τὸ δυνατόν· νὰ μὴ περιέχῃ τί ποτε ἀλλο ἔκτος τοῦ θέματος, διὰ τὸ διόπιον γράφεται⁶) γὰ είνε καλογραμμένη, καθαρά, εύανάγνωστος, χωρὶς κανένα σύντομον, ἐπὶ ἔκλεκτοῦ ἐπιστολικοῦ χάρτου κτλ.

Διὰ νά τα ἐννοήσετε καλὰ αὐτά, ἐνθυμηθῆτε τὸν γενικὸν κανόνα, τὸν διόπιον σᾶς ἔδωσα εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον: «Οσάκις ἔχομεν νὰ εἴπωμεν κατί τι πρὸς ἐν πρόσωπον δι' ἐπιστολῆς, πρέπει νά τού τα γράφωμεν, διόπια θά τού τα ἔλεγχωμεν, ἔαν το ἔλλεπομεν». Αἱ ἐπιστολαὶ λοιπόν, περὶ τῶν διόπιων σᾶς δημιῶν τώρα, κατὰ τὴν συνήθειάν μας μερικὰ ὑποδείγματα, διὰ νὰ καταστήσουν ἀπίτερα αὐτά ποὺ σας εἴπα.

Α') Ἐπιστολὴ πρὸς ζένον καὶ ἄγνωστον πρόσωπον, ἐπὶ τῇ εὔκαιρᾳ εὐρέσεως καὶ ἐπιστροφῆς ἀπολεσθέντος ἀντικειμένου.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 1 Αὐγούστου 1896
Ἄξιότιμε κύριε Π.Α. Ἰωαννίδη,
Χόες τὸ ἑσπέρας, ἐπιστρέψων εἰς τὴν οἰκίαν μου διὰ τῆς ἑδονῆς Πλανητοτημού, εὔρον εἶδον τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης, ἐν πορτοφόλιον. Βεβαιωθεὶς ἐκ τῶν ἐντὸς αὐτοῦ ἐπισκεπτηρίων καὶ ἐκ τοῦ ἔξωτεροῦ μονογράμματος, διὰ ἀγήκει εἰς ὑπᾶς, λαμβάνω τὴν τιμὴν νά σάς το ἀποτελώ μὲ τὸν ἐπιφέροντα τὴν παροῦσάν μου, κατὰ τὴν ἐπισκεπτηρίων σας διεύθυνοι.

Διατελῶ μετ' ἔκαιρετου ὑπολήψεως.
Γεώργιος Παυλόπουλος
δός Πειραιῶς ἀρ. 68

Β') Ἐπιστολὴ πρὸς φίλον, μεθ' οὐ δὲν ἔχομεν μεγάλην οἰκείότητα, συγχαρητήριος:

Ἐν Κερκύρᾳ, τὴν 15 Αὐγούστου 1896.
Ἄγαπητε μου φίλε,
Μετὰ μεγίστης χαρᾶς ἔμαθον σήμερον παρὰ τοῦ σιβαστοῦ μοι πατρός σου διὰ ἐπέτυχες πρότος κατὰ τὰς εἰσιτηρίους σου ἔξετάσις εἰς τὴν Ναυτικὴν Σχολὴν. Σπεύδω κ' ἀνά νά σε συγχαρῶ ἀπὸ καρδίας διὰ τὸ λαμπρὸν τοῦτο ἀποτέλεσμα, τὸ διόπιον ἀλλῶς τε δὲν ἦτο ἀνέλπιτον δι' ἐμέ, καλῶς γνωρίζοντα καὶ τὴν ἐπιμέλειάν σου καὶ τὴν εὐφύιαν σου. Σοῦ εὔχομαι δὲ πάντοτε θριαμβευτικὴν ἐπιτυχίαν, πρὸς χαρὰν τῶν καλῶν γονέων σου καὶ τῶν ἀγαπώντων σε φίλων.

Σὲ ἀσπάζομαι ἐκ ψυχῆς
δὲ φίλος σου

Τῷ Κυρίῳ *

Εἰς Ἀθήνας

Γ') Ἐπιστολὴ πρὸς φίλον, μεθ' οὐ δὲν ἔχομεν τακτικὴν ἀλληλογραφίαν, οὔτε πολὺ πολὺ στενὴν σχέσιν, πρὸς αὐτήν την φιλικῆς ἔκδουλεύσεως:

Ἐν Καλλιπόλει, 2 Δεκεμβρίου 1895

Ἄγαπητέ μου φίλε,

Παρὰ τῆς σεβαστῆς μοι μητρός σου μανθάνω διὰ υγιαίνεις καὶ προσδεμέις, ἐφ' ϕ γαλρωπόλευτον πολύ. Διὰ τῆς παρούσης μου ἔχομαι νά σου ζητήσω μίαν χάριν: «Οποτε εὐκολυγήτης μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου, νά διέλθης ἀπὸ τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως τῶν Πατέρων» (δός Αἰόλου 119) καὶ νάνανεσθῆς τὴν συνδρομὴν μου τοῦ ἔτους 1896 (φρ. χρ. 8). Σοῦ ζητῶ συγγνώμην διὰ τὴν ἐνόχλησιν ἀλλ' οὔτε γνωρίζω ἀλλο μέσον διὰ νὰ στείλω διδών τὸ μικρὸν αὐτὸς χρηματικὸν ποσόν, οὔτε ἔχω ἀλλον φίλον ἔτοιον σου εἰς τὰς Ἀθήνας. Τὰ 8 φράγκα ἐπλήρωσα εἰς τὴν μητέρα σου, ως σου γράφει καὶ ἡ ίδια.

Μή ἔχω ἔτερον

σὲ ἀσπάζομαι

πρόθυμος φίλος

Πρὸς τὸν Κύριον

Φοιτητὴν τῆς Ιατρικῆς

Εἰς Ἀθήνας.

Ὑπόδειγμα φιλικῆς ἐπιστολῆς τοῦ δευτέρου εἴδους θά σας δώσω προσεχῶς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ
ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ
[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]
(Συνέχεια · ίδε σελ. 254)

«Ἀλλοτε πάλιν ἔχρυπτε τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῆς χλόης καὶ ἔκλαιε σιγηλῶς, συλλογιζόμενος διὰ δὲν θά ἐπανέβλεπε πλέον διὰ εἴης τὸσον ἀγαπητήσῃ, πράγματα καὶ πρόσωπα, τὰ διόπια δι' αὐτὸν δὲν ἔχων παρὰ εἰς τὴν μνήμην του μόνον.

Εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Ιουλίου η κυρία Βάνη Νόρκαρι έπαντλθεν ἀπὸ τὴν Εὐρώπην καὶ παρέλαβε τὴν θυγατέρα της, μετὰ τῆς παιδαγωγοῦ καὶ τῆς θαλαμπόλου της, εἰς τὸ Νιούπόρτ πόλιν συγχωνεύνην τὸ θέρος ὑπὸ τῆς αμερικανικῆς ἀριστοκρατίας διὰ τὰ θαλάσσια τῆς λουτρά. Μετ' ὀλίγον καὶ ἡ λαίδη Ενσορτ ἀπῆλθεν ἐκεῖ πρὸς συνάντησιν των, οὔτες ὥστε διὰ τοῦ Φιλίππου ἔμειναν μόνοι εἰς τὸ μέγαρον τῆς Νέας Υόρκης. Δὲν δύναται τις νὰ εἴπῃ διὰ οὐ σύζυγοι Ενσορτ παρημέλουν καθολοκληρίαν τὸν θετόν των νιόν. Η ἀλλήλειξ είνε δύμας διὰ τῶρα ἐφρόντιζον περὶ αὐτοῦ δλιγάτερον. Η κυρία Ενσορτ, ἡ διόπια ητοσθενής, μέγα μέρος τῆς ημέρας δύρχεται εἰς τὸ δωμάτιον της, ὃ δὲ κύριος Ενσορτ τῆς ἔκρατει συχνὰ συντροφιάν. Η ἀδιαθεσία αὐτῆς ὑπῆρξε νέα ἀφορμή-

ἀπογοητεύσεως διὰ τὸν Φίλιππον, ὃ δὲ μένως ἀπὸ τὰ λουτρά· προσεκλήθη ἀποτος ἡλικίεν διὰ ἄφ' οὐ δὲν ὑπῆρχον εἰς τὴν Νέαν Ὁρλεάνην τὴν ἀνοιξίαν, θά ἐπεσκέπτοντο πάλιν τὸ φινιόπωρον τὰ λουτρά καὶ τὰ δάση, τὰ διόπια εἰχον ἐπισημάτητα, τὴν δρόσιαν συνηγγένητο τίτλος του ὡς κληρονόμου τῶν Ενσορτ.

Οπωςδήποτε, μὲ τὰ «παιδιά» μὲ τὴν ζωγραφικήν του καὶ μὲ τὰ βιβλία του, δὲν ἔχειν διῆρε πλήρειαν. Εντούτοις δὲν είχεν διῆρε πλήρειαν. Ο οἰκοδιδάκωλος, τὸν διόπιον εἶχε τὸν χειμῶνα, παρεπονεῖτο συχνὰ διὰ τὸ παιδίον, τὸ διόπιον ἄλλως τε δὲν ἔστερετο εὐφύτης, δὲν ἔδεικνυε πολὺν ζηλόν διὰ τὰ λατινικὰ καὶ μαθηματικά· ἐφοδεῖτο δὲ διὰ θέματα σύμφωνα με τριφέροτα τὴν μικρὰν ἔκεινην παρείαν.

— Τὶ εὔμορφον παιδάκι! εἶπε βλέπων αὐτὸν μὲ στοργὴν καὶ θυμασιόν, θά το ἀγαπῶ πάντα μὲ δληγούμενόν τον καρδιά καὶ διώσει μικρὸθά το προσέπιον.

Η κυρία Ενσορτ εἶχε φορηθῆ τὴν πρώτην αὐτὴν συνάντησιν. Ενόμιζεν διὰ τὸ Φίλιππος θά κατελαμβάνετο ὑπὸ ιητού πατέρων πατέρων. Αλλὰ πολὺ εὐχαριστήθη διὰ τὴν έγκαρδιον καὶ εἰλικρινή συμπειφοράν τοῦ Φίλιππου πρὸς τὸ νεογέννητον.

(«Επεται συνέχεια») ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΠΡΑΓΜΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΩΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

«Ω! Ω! » ἔκαμεν διὰ μικρὸς Γώγος καὶ ἐκτύπωσε τὰ χεράκια του μὲ χαράν. «Τί είνε αὐτὸν τὸ χρυσό, τὸ γυαλιστερό, τὸ λαμπρό, τὸ ώρατο πρᾶγμα;

Ο μικρὸς Γώγος ἀφίνει ἀμέσως διὰ μέρος τὰ χεράκια καὶ ἀπλόνει τὰ χεράκια νὰ πάσῃ αὐτὸν τὸ χρυσό, τὸ γυαλιστερό, τὸ λαμπρό πρᾶγμα πρᾶγμα, ποῦ ἐμβάνει διὰ τὸ πάντοτε πάντοτε.

Συχνὰ εἰς τὰς ἔξοχικὰς του ἐκδρομὰς παρελάμβανε καὶ τὰ παιδιά του πάτερ-Ιωσήφ, διὰ νάνωπενούσουν καὶ αὐτά, ως ἔλεγεν, δλίγον καθαρὸν ἀέρα. Τὰ ἔναζε μάλιστα νὰ κάμνουν τὰ γυμνάσιά των εἰς τὸ θυαιθρόν, ἀλλ' ὅχι πολὺ συχνά, διότι τον ἐπειτριγύριζαν εὐθὺς διὰ τὰ παιδιά της γειτονιάς καὶ τὰ μαγκόπαιδα τοῦ δρόμου — πρᾶγμα τὸ διόπιον δὲν ἔρεσε πολὺ εἰς τὸν κύριον Ενσορτ.

«Τί περιέργον πρᾶγμα, ἔλεγε πρὸς τὴν σύζυγον του δυστρεστημένος, νά του ἀρέσῃ νὰ συναντέρεται μὲ τέτοια παιδιά!» Αμά τον βλέπη κανεὶς μαζί των, νομίζει διὰ καὶ αὐτὸς εἴνε τῆς ίδιας τάξεως. Τί θά γίνη αὐτὸν τὸ παιδί! Ο Γώγος ἀφίνεται νά το πιάσῃ, ἀλλὰ καὶ τὸ χρυσό πρᾶγμα ἀφίνεται νά το πιάσῃ! Εγώ ορχισα νάμφιονταλλω ὃν θά κατορθώσωμεν νά το κάμωμεν διόπια.

— Εμεγάλωσε, ἀπήντησε μὲ κάποιαν ἀδιαφορίαν η κυρία Ενσορτ, καὶ ἔχασε τὸ θεληγότερον τῆς πρώτης ἡλικίας τώρα δὲν είνε οὔτε παιδί, οὔτε ἀκόμη νεανίας. Μολοντοῦτο, μὲ δλας αὐτὰς τὰ κλίσεις, αἱ διόπια τον παρασύρουν εἰς πράξεις, αἱ διόπια δὲν ἀμρόδουν εἰς τὴν σημερινήν του κοινωνίκην θέσιν, ἀπιμένω διὰ είνε καλὴ φύσις κατὰ βάθος καὶ ὅτι θά

— Μαμμά, τῆς λέγει ο Γώγος, θέλω νὰ πιάσω αὐτὸν τὸ χρυσό, τὸ γυαλιστερό, τὸ λαμπρό πρᾶγμα καὶ δὲν ἔμπορω!

Η μητέρα του Γώγου ξεκαρδίζεται ἀπὸ τὰ γέλια.

— Μὰ πιάνεται, παιδί μου, ποτὲ δὲν ἀλτίνα

ΑΙΞ ΚΑΙ ΟΝΟΣ

"Ενας έτρεψε μιὰ γίδα κ' έγαν δουλευτὴν Καρᾶ, δηλαδὴ τοῦ γάιδαρού του σῶμα, πόδια και οὐρά· κ' ἐπειδὴ διποιος δουλεύει και μερίδα τρέω διπλῶ, εἰς τὸ γάιδαρο ὁ ἀφέντης ἔρρυκν' ὅχνρο πολὺ· Μὰ ή γίδα, ὅσο βλέπει νά περνάῃ πιὸ καλά ένα ζῷο μὲ κεφάλα... μὰ χωρὶς πολλὰ μυαλά, πάει νά σκάσῃ ἀπ' τὸ κακό της και μὲ τοῦτο πονηρὸ εἰς τὸ γάιδαρο σιμώνει και τοῦ λέει μὲ σοδαρό : — Σύντροφέ μου, σέ λυπτοῦμαι· νέσαι τόσο γνωστικός Και νά σε παιδεύῃ ένας δίχως σπλάγχν' αφεντικός την αὐγὴν νάλεθρης στάρι, δὴ μέρα νά γυρνῆς ! 'ετο μαργάνη· εἶνε κρῦμα τοῦς ἀδικῶν νά περνῆς ! Σάν καλὶ σοὶ λοιπὸν φίλην, κ' ἐπειδὴ δὲ μάγαπῶ τι νά κάμης νά γατώσῃς πᾶλα τώρα νά σου εἰπῶ Τὸ δεμονιόδενο κάμε, και 'ε τὸ λάκκο τὸ βαθὺ πέσε, κ' ἐτοὶ τὸ κορμὶ σου ἐκεῖ δὰ νάναπαυθῇ !' Και δὲ κεφαλᾶς πρὶν νοιώσῃ, πρὶν καθόλου νά σκεψῇ μήπως κρεμοτσακιόθῃ τές αὐτάμες του τεντώνει και γκαρίζοντας βραχνὰ τρέχει, πέφτει και σπληγώνει και τὰ δυό του πισινά ! Μιὰ και δυὸ 'ετο γιατὸ τρέχει ὁ ἀφέντης σὰν τρελλὸς και τοῦ λέει : — δὲ γάιδαρός μου ἐπιληγώθη ὁ καλός ! — Μήν ανυποχῆς καθόλου, και... τῆς γίδας τὸ πνεύμονι τές πληγές ἐνός γαϊδάρου κλείνει, τρέψει, βαλδαμώνει· 'Ο ἀφέντης εἰς τὸν καπτὸ πάει μ' ἀνέλπιστον καρά και τὴ γίδα θυσιάζει, νά γιατρέψῃ τοῦ Καρᾶ μέσον, πόδια και οὐρά.

[Κατὰ τὸν μῆνον τοῦ Αἰσθόπου]

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΝΕΦΟΥΣ

"Οταν ἐγεννήθη τὸ Νέφος, — τέκνον τοῦ 'Ηλιού και τῆς Θαλάσσης, — ήτο πολὺ μικρόν, ἀλλὰ μὲ τὸν καιρὸν ἐμεγάλωσεν, στῶς μεγαλόνους ὅλα τὰ παιδία και γίνονται νεανίαι.

— 'Α, τὸ παιδάκι μου ἐμεγάλωσεν ! εἶπε τότε ὁ πατὴρ 'Ηλιος. Δὲν πρέπει νά το κρατήσω ἐδῶ περισσότερον. Τώρα εἶναι εἰς ἡλικίαν ποῦ είμπορει νά ταξιδεύσῃ και νά ιδῃ ὅλιγον τὸν κόσμον. Και τὶ εῦμορφον ποῦ εἶναι !

'Η μήτηρ ἐλυπεῖτο πολὺ ποὺ θὰ τὸ ἀπέχωριζετο. 'Αλλὰ δὲν ἡδύνατο νάρτηθῇ διτὶ ὁ 'Ηλιος εἶχε δίκαιον. 'Επειτα εἶχεν ὄμιλην εἰς τὸν παλαίστην τῆς φίλων τὸν 'Ανεμόν, — φίλεν ὁ διποιος ναὶ μὲν τὴν ἐκακομεταχειρίζετο καμμίαν φοράν, ἀλλ' εἰς τὸν διποιον ἐκείνην ἐξηκολούθει νὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνην, — ἐκείνος δὲ τὴν ὑπερσχέθη διτὶ θά ἐπρόσεχε και θὰ εἶχεν ὑπὸ τὴν προστασίαν του τὸν μέσον της.

— 'Εμπρόσι εἶπε τότε ὁ 'Ανεμός πρὸς τὸ Νέφος, ἔλα μαζί μου· θὰ σε ὑπάγω εἰς τὴν θείαν σου, τὴν ἀδελφὴν τῆς μητρός σου, τὴν Γῆν. Θὰ χαρή πολὺ ποὺ θὰ σε ιδῇ και θὰ σου δώσῃ εὐθὺς ἐργασίαν· θὰ σε βάλῃ νὰ ποτίσης τοὺς ὑγρούς της, διὰ νὰ φυτρώσῃ τὸ χόρτον, νὰ δροσίσῃς μὲ τὸν σκιάν σου πουρασμένους δοιαπόρους και νὰ χύνῃς ἀφθονον και δροσερὸν γερὸν διὰ τοὺς πτωχούς, οἱ διποιοι μάνον νερὸν πίνουν ! Μη λησμο-

νόν σου, διὰ νὰ δονήσῃς ὅλιγον τὸν ἀβελφόν μου 'Αέρα, ἀν τοτε χρειασθῇ ἀν ὁ κρότος σου τρομάζῃ τὰ μικρὰ παιδία, μὴ σε μέλη, δὲν εἶνε τίποτε. Και ἀφ' οὐ τελεώτης ή περιοδεία, θά σε γυρίσω ὅπισα εἰς τὴν μητέρα σου.

— Ποτέ ! ἀπέχριθη τὸ Νέφος μὲ πετσιμα (διότι ἀπὸ μικρὸν ἦτο πεισματάρικον.) Ποτὸς εἶσαι σὺ ποὺ θὰ διευθύνῃς ἐμὲ; Δὲν βλέπεις λοιπὸν διτὶ τώρα ἀνήκω εἰς τὴν ὑψηλοτέραν κοινωνικὴν σφαῖραν; 'Αφησέ με ἥσυχον, σὲ παραχαλῶ ! Και εἰπὲ τῆς ἀνόητης τῆς μητέρας μου διτὶ δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ προστάτας !

— Ο 'Ανεμός ἐθύμωσεν ὑπερβολικὰ ποὺ ἱκανούσης τὸ Νέφος νὰ ὄμιλῃ μὲ τόσην αὐθάδειαν διὰ τὴν μητέρα του. Και διὰ νὰ το μάθῃ νὰ φέρεται ἀλλην φοράν, τὸ ἔσεισε δυνατά, τὸ ἐτράνταξε, τὸ ἐτοκούντησε δεῖξῃ και ἀριστερῆ τόσον ποὺ τὸ Νέφος ἔγρισε νὰ κλαίῃ μὲ χονδρὰ δάκρυα φρογχῆς, τὰ διποια ἐπεσαν ἐπάνω εἰς τὴν μητέρα του και την ἐτάραξαν πολὺ.

Και διτὸν ἐκόπασεν ἡ ὄργη τοῦ 'Ανεμού, — διότι ἐνεθυμήθη διτὶ εἶχεν ὑποσχέθη γὰ εἶνε ἐπιεικής, — ἔκραξε τὴν θυγατέρα του Αέρα, ἡ διποια εἶνε χαριτωμένη και γλυκεῖα κόρη, ἀγαπωμένη διτὸν ἀπὸ δόλον τὸν κόσμον.

— 'Ελα μαζί μου, εἶπεν ή Αέρα πρὸς τὸ Νέφος, θάσι μαζί σου, εἶπεν ή Αέρα πρὸς τὸ Νέφος, θάσι μετέξεις καιτὶ πάθημα κύτον πίνουν ! Μη λησμο-

νόν γά της ποτέ σου ἀκόμη! Και ἀνεχωρήσαν ὅμοιο φαιδρῶς. 'Αλλὰ τὸ Νέφος τὸ κακομαθημένον, δὲν ἐσυλλογίζετο ἀλλο πάρα πῶς νὰ διασχέδῃ και πῶς νὰ μὴ ἐργάζεται. 'Οσας και τὸ Αέρα τὸ ἐπερνοῦσαν ἀπὸ καμμίαν αὐχμηρὰν ἔξοχήν, ἀντὶ νὰ την ποτίσῃ μὲ βροχῆν, ἐσηκόνετο ἀκόμη πλέον υψηλὰ και ἔφευγε, περιπατήσαν τὸν πτωχὸν χωρικόν, ὃ ὅπιος ἀπὸ πολὺ πολὺ καιρὸν πέθεται.

— Καμέ πῶς δέν την γνωρίζεις, τῷ εἴπε τότε ή Αέρα. "Αν σχετισθῆς μαζί της, θὰ καταστραφῆς. Ο πατέρας μου δὲν ήταν οὐρανοῦ και ἔβλεπα. Καμμία ἀπὸ τὰς καπνοδόχους τῆς μεγαλης πόλεως δὲν ἐκάπικεν ἀκόμη, και διμως ἀκριβῶς τὰς καπνοδόχους ἔκύτταζε. "Εξαφανιστέριας καπνοδόχους μέστα ἀπὸ μίαν ἔνα κεφαλάκι και τὸ πτωχὸν χωρικόν, ὃ ὅπιος ἀπὸ πολὺ πολὺ καιρὸν πέθεται.

— Μπα ! έσιν εἶσαι ; εἴπεν ή 'Ομιλητή. "Ετοι περνοῦν κοντὰ ἀπὸ τὴ θεία και κάμην πῶς δέν την γνωρίζουν ; Μπράσο σου ! Έγω θά σε κρατήσω μαζί μου. Εργασίαν καμμίαν δὲν θα κάμνων διὰ νὰ φοβηθῆς. Θὰ ἐμπόδισμεν μόνον τοὺς πτωχούς νὰ ἐργάζωνται, και θὰ διασκεδάζωμεν ποὺ θα βλέπωμεν τοὺς ἀνθρώπους νὰ πηγανούρεχωνται μὲ φῶτα και τὰ πλοιά νὰ σταματοῦν.

— Οχι ! δη ! μετέ μαζί μου ! εἴπεν ή Αέρα και προσπάθει νὰ σύρῃ τὸ Νέφος. 'Αλλ' ἐκεῖνο εὔκολα τῆς ἔξεργυς εἴχε κοπιάση και ὑποφέρη πολὺ. 'Αλλὰ τώρα ὅποια ἵσταντος ειπείσται !

— Εκεῖ πλησίον ἡγέρετο ἔνας μικρός καπνοδόχος καπνοδόχης της Λαζαρίδης. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ θεία του πατέρας πέρασε πρόσωπον γύλικεν και διατάρασε τὸν μέσταν τοῦ πατέρα.

— Είδεν ἐκεῖ-κάτω ὄμαδα παιδίων, τὰ διποια ἐπικαίαν εὐθύμως, και πλήθης ἀνθρώπων μὲ τὰ κυριακάτικά των (διότι ήτο ἐσορή.)

— Στάσου τώρα νὰ σου τους κάμω πάπιες αὐτοὺς τους χάχηδες ! εἴπε καθ' εαυτό. Και ἀμέσως αφήκη βροχήν τόσῳ φρογχαίαν, ωστε τους διεσκόρπισε κακήν καιρούς.

— Κατόπιν εἶδεν ἀγρούς, διηρημένους εἰς κανονικὰ τετράγωνα, τὰ διποια ἐμαριμάνων μὲ τὰ τηλεσκόπια των. 'Αλλὰ πολὺ διλέγην φρογχην πέρασεν τὸν θύμον τους αὐτούς τους κάποιας πέτρας την έστησεν τὸν θύμον τους.

— Τί εἶνε αὐτά ; ήρωτησε τὴν Αέραν.

— Είνε ἀλιώνα, εἶπεν ή Αέρα. Οι χωρικοὶ ἔχουν ἀπλωμένην τὴν σταφίδα των διὰ νὰ την ξηράνῃ ὁ πατέρας σου. Πρόσεξε καλά να μὴ ρίψῃς ἐδῶ οὔτε σταγόνα, διότι τους κατέστρεψες τοὺς

— Τί εἶνε αὐτά ; ήρωτησε τὴν Αέραν. — Είνε ἀλιώνα, εἶπεν ή Αέρα. Οι χωρικοὶ ἔχουν ἀπλωμένην τὴν σταφίδα των διὰ νὰ την ξηράνῃ ὁ πατέρας σου. Πρόσεξε καλά να μὴ ρίψῃς ἐδῶ οὔτε σταγόνα, διότι τους κατέστρεψες τοὺς

— Τί νὰ κάμω ; Τίποτε !

— Αποστρέφομαι τοὺς διποια δικηρούς και διὰ σε τιμωρήσω νὰ με ιδῃ τώρα ! ἀνέρχαρε σειών τὸ σάρωθρόν του και ή Σελήνη ήμπορει νά με ιδῃ και ή 'Ηλιος !

(Έκ τῶν του ΑΝΔΕΡΕΣ)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΑΠΝΟΔΟΧΟΚΑΘΑΡΙΣΤΗΣ

μένην 'Ομιλητήν. "Ητο κακῶν αἰσθημάτων γυναῖκα και ή μητέρα τού τῷ εἴχε συστήση νά την ἀποφεύγῃ πάντοτε.

— Καμέ πῶς δέν την γνωρίζεις, τῷ εἴπε τότε ή Αέρα.

"Αν σχετισθῆς μαζί της,

θὰ καταστραφῆς.

Ο πατέρας μου δὲν ήταν

καπνοδόχης.

</div

τές με είς τὸν κίνδυνον νά τας ξαναδημοσιεύσω, διότι πού νά ένθυμουμαι; καὶ τὰς πέντε χιλιάδας ἀσκήσεις πού υπάρχουν εἰς τὸν 26 τόμον μου;

Αὐτὸν τὴν φορὰν ἡ ἀπάντησις σου ἔφασεν ἐντὸς τῆς προθεμίας, Μυροβόλος Ῥοδῆ, καὶ χαίρω πάρα πολὺ. Τὸν ἀδειάφον σου τὸν ἐνθυμούμας καὶ τὸν ἀστάζομαι.

Θὰ ξεστάθωσθε καὶ δὲ Ἀρδρός Σουλιώτης, ὅπως καὶ δύναλλοι μόνοι, διὰ νά μου ἐγγράφῃ συνδρομητάς. Γενικὸν ξεσπάθωμα λοιπόν, τί ζαρά!

“Ολοὶ οἱ φίλοι μου κατενθυνούσασμένοι μὲ τὸ διπλοῦν ευλλόδιον. «Φρονῶ διτὶ αἱ Κυριακαὶ σου πρέπει νά προστελέσων εἰς τὰ ἐπτὰ θυματαὶ καὶ οὕτω νά ἔχωμεν ὅπτω,» μοῦ γράψει ἡ Ἀνθηρᾶ Ἀρούσες. Ἀπόδειξὲ δὲ τοῦ ἐνθυμούματος, εἴνε διτὶ αἱ ἀσκήσεις διὰ τὴν Γ' Κυριακὴν ἔρχονται βροχηρῶν. Διὰ τοῦτο δὲν εἰμπορῶ νάπαντω εἰς ἓνα ξαστὸν χοριστὰ διὰ ἔλαβα τὴν ἀπάντησιν του.» Αἱ ηγυάλους ὅμως οἱ μικροὶ μοῦ φίλοι, διότι σπανιώτατα χάνονται αἱ ἐπιστολαὶ.

Εἶπα εἰς τὸν Ἀναγιάν, Ἀρθηρᾶ Ἀρούσες, διτὶ σου φαίνεται περίφημος τώρα μὲ αὐτὸ τὸ νέον κτένισμα. Τῷ δειθέασα δὲ καὶ τῶν ἄλλων τὰ συγχαρητήρια διὰ τὴν βελτίων τῆς μορφῆς του. Μόνον δὲ Λόρ Κεχντέρις ἔκαχολουνεῖ νά τὸν εὐρίσκῃ ἀσχημόν· ἀλλὰ φαίνεται διτὶ ἔχει πολὺ δύσκολον γάστο! Οἱ αὐτὸς μοῦ γράφει καὶ περὶ τῶν Φυτοφάγων τὰ ἔχεις: «Ἀπορῶ πᾶ; ἔνας Δρακούλης — ὁφ’ οὐ, ὡς γνωστόν, οἱ δράκοι τρώγουν ἀνθρώπους, — δὲν τρώγει κρέας.» Εἰ, τοσοὶ ἐπειδὴ ἀκόμη εἶνε... δρακόδηλος.

Τὰ πρώτα γράμματα ἀπὸ ἑταῖς τα ἔχω μάθη — μοῦ γράφει ἡ Ἐλικωρίας Παρθένος, — σὺ λοιπόν, Διάπλοκοί μου, ὑπῆρχες ἡ πρώτη μοῦ διδασκάλισσα. Μὲ συγκινοῦν πολὺν οἱ λόγοι σου, καὶ μοῦ φίλη. Ἀλλὰ διατὶ διτὸν θὰ γίνησε 16 ἑτῶν, θὰ πάντες νά μου γράψῃς; Σὲ βεβαῖω διτὶ δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος!

Πάντοτε μὲ τὸ φευδώνυμόν σου θὰ σου ἀπαντῶ, Ἀρδρόθε, ἀρκεῖ νά τὸ σημείοντος πάντοτε πλησίον τοῦ ὄντωτος σου. Ω, βεβαιῶς θὰ ἔμαχήρευε ἔξαιτα τὰ φύρια ποῦ θά μου ἔστελνεις!

Σοφὲς Πιττακεῖ—αὐτὸ τὸ φευδώνυμον σου ἔξελεῖα,—εἶσαι δεκτὸς εἰς ὅλους μοῦ τοὺς διαγωνιστούς, ὅπως καθὲ συνδρομητής μου, καὶ ἡτοπεριτόν νά μ’ ἐρώτησῃς.

Εἴμαι κατενθυνούσασμένη μὲ τὴν γνωριμίαν, Ἐλληνικὴ Σηματα (εἶχε ἀμφισσίλαν, διτὶ αὐτὸ τὸ φευδώνυμον θὰ ἔξελεια); Νά μου φίλησῃς διτὸ σου τάδελφαί καὶ προπάντων τὸ μικρότερον, ποῦ ἔξεκαρδισθή διτὸ εἰδὸν τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀναγιάν. Περιμών διτὸ μοῦ λέγεις.

Ναὶ, Χρυσῆ Ἀμμουδιά, μοῦ ἀρέσει πολὺ τὸ γράψιμό σου. Γράφεις δπως δηλεῖς πραγματικῶς, χωρὶς ἀλληνικούρες, καὶ ὁ γραφικός σου χρακτήρ—οἱ διποῖς κατά τινας ἔχει πολὺ σχέσιν μὲ τὸν φυσικὸν χαρακτήρα—εἶνε τόσον γλυκύς! Ἀστέκομαι τὸν Χρυσοῦν Στάχυν καὶ τὸν Φαέθορτα.

Δεκτὸν τὸ φευδώνυμον σου, Λευκωδία, τῆς Κόπτρου. Η ἀπίστολή σου μοῦ ἔφερεν διλίγην σύρκον ἀπὸ τὸν ἔνδον θάλασσαν τῆς Σαλαμίνος!

Δεμπρὸς ἔκθετες τὰ ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὸν Λῆνον, Ἀρχιανάρχης Θεμιστοκλῆ. Μὲ διεσκέδασε πολὺ ἡ ἀπίστολή σου καὶ ἔγέλασα μὲ τὴν ἔξαδέλφην σου Ἐλενίσταν, ἡ διποῖα τόσον καὶ μιμεῖται τὸν πετεινόν, ὥστε διτὸν φωνάζῃ, πολλοὶ πετεινοὶ ἀνταποκρίνονται εἰς τὴν φωνήν της. Η ἀπίστολή σαντορίνης εἶναι τὴν φωνήν των πουλιών, ὅπως ἡ Βενύρη Χασάν.

Μοῦ ἐπεστράψθη ἐν φυλλόδιον, Κναρδέλενκη Κρέτης, τὸ διποῖον φαίνεται διτὶ σου εἰχα στείλη δις καὶ λάδος καὶ σού τὸ ἔγραφα. Αὐτὸ δην δόλον! Διατὶ μὲ παρεκτηγεῖς;

Διὰ νά λάδη μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν μου δ.Ν. Β. Λέττειν Ν.δ., πρέπει ἔξαπαντος νά γινη συνδρομητής μου. Τοῦτο εἶνε ἀποκλεστικὸν δικαιώματα τῶν συνδρομητῶν.

Περιμένω ἀνυπομόνως τὴν σπουδαίαν ἀνακλυνῆ ποῦ ἔλαβα τὴν σημείωσην συνδρομητῆς μου. Ρελόσσα Φύσης—μαὶ πολὺ ἀνυπομόνως!

Διὰ τὴν φορὰν ἡ ἀπάντησις σου ἔφασεν ἐντὸς τῆς προθεμίας, Μυροβόλος Ῥοδῆ, καὶ χαίρω πάρα πολὺ. Τὸν ἀδειάφον σου τὸν ἐνθυμούμας καὶ τὸν ἀστάζομαι.

Θὰ ξεστάθωσθε καὶ δὲ Ἀρδρός Σουλιώτης, ὅπως καὶ δύναλλοι μόνοι, διὰ νά μου ἐγγράφῃ συνδρομητάς. Γενικὸν ξεσπάθωμα λοιπόν, τί ζαρά!

“Ολοὶ οἱ φίλοι μου κατενθυνούσασμένοι μὲ τὸ διπλοῦν ευλλόδιον. «Φρονῶ διτὶ αἱ Κυριακαὶ σου πρέπει νά προστελέσων εἰς τὰ ἐπτὰ θυματαὶ καὶ οὕτω νά ἔχωμεν ὅπτω,» μοῦ γράψει ἡ Ἀνθηρᾶ Ἀρούσες. Ἀπόδειξὲ δὲ τοῦ ἐνθυμούματος, εἴνε διτὶ αἱ ἀσκήσεις διὰ τὴν Γ' Κυριακὴν ἔρχονται βροχηρῶν. Διὰ τοῦτο δὲν εἰμπορῶ νάπαντω εἰς ἓνα ξαστὸν χοριστὰ διὰ ἔλαβα τὴν ἀπάντησιν του.» Αἱ ηγυάλους ὅμως οἱ μικροὶ μοῦ φίλοι, διότι σπανιώτατα χάνονται αἱ ἐπιστολαὶ.

Εἶπα εἰς τὸν Ἀναγιάν, Ἀρθηρᾶ Ἀρούσες, διτὶ σου φαίνεται περίφημος τώρα μὲ αὐτὸ τὸ νέον κτένισμα. Τῷ δειθέασα δὲ καὶ τῶν ἄλλων τὰ συγχαρητήρια διὰ τὴν βελτίων τῆς μορφῆς του. Μόνον δὲ Λόρ Κεχντέρις ἔκαχολουνεῖ νά τὸν εὐρίσκῃ ἀσχημόν· ἀλλὰ φαίνεται διτὶ ἔχει πολὺ δύσκολον γάστο! Οἱ αὐτὸς μοῦ γράφει καὶ περὶ τῶν Φυτοφάγων τὰ ἔχεις: «Ἀπορῶ πᾶ; ἔνας Δρακούλης — ὁφ’ οὐ, ὡς γνωστόν, οἱ δράκοι τρώγουν ἀνθρώπους, — δὲν τρώγει κρέας.» Εἰ, τοσοὶ ἐπειδὴ ἀκόμη εἶνε... δρακόδηλος.

Τὰ πρώτα γράμματα ἀπὸ ἑταῖς τα ἔχω μάθη — μοῦ γράφει ἡ Ἐλικωρίας Παρθένος, — σὺ λοιπόν, Διάπλοκοί μου, ὑπῆρχες ἡ πρώτη μοῦ διδασκάλισσα. Μὲ συγκινοῦν πολὺν οἱ λόγοι σου, καὶ μοῦ φίλη. Ἀλλὰ διατὶ διτὸν θὰ γίνησε 16 ἑτῶν, θὰ πάντες νά μου γράψῃς; Σὲ βεβαῖω διτὶ δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος!

Πάντοτε μὲ τὸ φευδώνυμόν σου θὰ σου ἀπαντῶ, Ἀρδρόθε, ἀρκεῖ νά τὸ σημείοντος πάντοτε πλησίον τοῦ ὄντωτος σου. Ω, βεβαιῶς θὰ ἔμαχήρευε ἔξαιτα τὰ φύρια ποῦ θά μου ἔστελνεις!

Σοφὲς Πιττακεῖ—αὐτὸ τὸ φευδώνυμον σου ἔξελεῖα,—εἶσαι δεκτὸς εἰς ὅλους μοῦ τοὺς διαγωνιστούς, ὅπως καθὲ συνδρομητής μου, καὶ ἡτοπεριτόν νά μ’ ἐρώτησῃς.

Εἴμαι κατενθυνούσασμένη μὲ τὴν γνωριμίαν, Ἐλληνικὴ Σηματα (εἶχε ἀμφισσίλαν, διτὶ αὐτὸ τὸ φευδώνυμον θὰ ἔξελεια); Νά μου φίλησῃς διτὶ σου τάδελφαί καὶ προπάντων τὸ μικρότερον, ποῦ ἔξεκαρδισθή διτὸ εἰδὸν τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀναγιάν. Περιμών διτὸ μοῦ λέγεις.

Αἱ ηγυάλους διποῖς τοῦ περιπέτερον Πιττακεῖ (της τρίτης περιπέτερον τοῦ περιπέτερον Πιττακεῖ) Παρθένος, — σὺ λοιπόν, Διάπλοκοί μου, ὑπῆρχες ἡ πρώτη μοῦ διδασκάλισσα. Μὲ συγκινοῦν πολὺν οἱ λόγοι σου, καὶ μοῦ φίλη. Ἀλλὰ διατὶ διτὸν θὰ γίνησε 16 ἑτῶν, θὰ πάντες νά μου γράψῃς; Σὲ βεβαῖω διτὶ δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος!

Πάντοτε μὲ τὸ φευδώνυμό σου θὰ σου ἀπαντῶ, Ἀρδρόθε, ἀρκεῖ νά τὸ σημείοντος πάντοτε πλησίον τοῦ ὄντωτος σου. Ω, βεβαιῶς θὰ ἔμαχήρευε ἔξαιτα τὰ φύρια ποῦ θὰ μου ἔστελνεις!

Σοφὲς Πιττακεῖ—αὐτὸ τὸ φευδώνυμον σου ἔξελεῖα,—εἶσαι δεκτὸς εἰς ὅλους μοῦ τοὺς διαγωνιστούς, ὅπως καθὲ συνδρομητής μου, καὶ ἡτοπεριτόν νά μ’ ἐρώτησῃς.

Εἴμαι κατενθυνούσασμένη μὲ τὴν γνωριμίαν, Κναρδέλενκη Κρέτης, τὸ διποῖον φαίνεται διτὶ σου εἰχα στείλη δις καὶ λάδος καὶ σού τὸ ἔγραφα. Αὐτὸ δην δόλον! Διατὶ μὲ παρεκτηγεῖς;

Διὰ νά λάδη μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν μου δ.Ν. Β. Λέττειν Ν.δ., πρέπει ἔξαπαντος νά γινη συνδρομητής μου. Τοῦτο εἶνε ἀποκλεστικὸν δικαιώματα τῶν συνδρομητῶν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Διὰ λόγους στελλούται μέχρι 17 Σεπτεμβρίου.

428. Λεξιγραφος.

Ἐπίρρημα καὶ μάτια μαζὶ ἀν· ἐνθυμούν δῆμον τινὰ Ἑλληνικὸν εὐθὺς ἀποτελοῦν.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Μάραθωντος Δρέπου

429. Στοιχειόγραφος.

Εἰμισι εἰς τῶν πλανητῶν διποῖς εἰμισι ἀν μ' ἄριστος

κρατήσης.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ανδρέου Η. Βριτανίου

430. Αέναυτος σηματοδότης.

Χίλιες διποῖς βασιλοπούλες

τένα φερετὲ κλεισμένες.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ανδρέου Η. Βριτανίου

431-438. Μαγικῶν γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς οἰσιδηπότες γράμματος ἐκάστης τῶ